

Nimbus het wolkje

www.youtube.com/@NimbushetWolkje

www.nimbushetwolkje.nl

Voorwoord

Er zijn boeken die iets willen uitleggen, die je meenemen langs gedachten, modellen, stappen en verklaringen boeken die spreken in doelen en inzichten, die je iets willen leren of overtuigen van een richting. Maar dit boek hoort daar niet bij. Dit boek is eerder een ademhaling, een zachte ruimte tussen twee gedachten in, een uitnodiging om even niet te hoeven begrijpen, maar gewoon te mogen voelen traag, stil, en zonder haast.

De verhalen die je hier vindt, hebben geen luid begin, geen dwingend einde, en willen niets anders dan er even zijn. Ze dringen zich niet op, ze wachten. Op jou. Op het moment dat jij toe bent aan zachtheid, aan vertraging, aan even niet meer moeten. En misschien, als je diep genoeg ademhaalt en iets in jezelf tot rust laat komen, merk je dat er iets met je meedrijft iets lichts, iets dat geen richting lijkt te hebben en toch betekenisvol is.

Nimbus is dat iets. Geen held, geen gids, geen stem met antwoorden maar een wolkje. Een wolkje dat boven de wereld zweeft zonder te sturen, zonder te willen veranderen, maar met een stille aanwezigheid die iets opent in wie durft stil te vallen. Hij is ontstaan boven een klein dorp aan de rand van een bos, op een ochtend die rook naar gras en aarde, terwijl de merels hun lied al zongen vóór de zon de ramen bereikte. Maar hij is nergens aangebonden. Niet aan plaats, niet aan tijd. Hij

leeft in het grensgebied tussen denken en voelen, tussen wakker zijn en slapen, tussen weten en vergeten.

De verhalen in dit boek gaan niet over presteren of verbeteren. Ze gaan over zijn. Over durven vertragen in een wereld die versneld is. Over luisteren naar dat wat je bijna niet meer hoort, omdat het overstemd wordt door alles wat 'moet'. Misschien herken je jezelf erin. Of misschien juist niet, en dat is ook goed. Want dit boek wil niet iets van je. Het wil je alleen even vergezellen.

Het wil bestaan als een kamer zonder klok, als een adem tussen twee zinnen, als een bankje aan de rand van de dag waarop je even mag zitten zonder verklaring, zonder plan. En als je op dat bankje zit, met dit boek in je handen, en je kijkt op, dan zou het kunnen dat je hem ziet een wolkje dat niets zegt, niets vraagt, maar er gewoon is. Zoals jij er bent.

Precies goed. Precies genoeg.

Welkom in het boek van Nimbus het Wolkje.
Een boek dat niet uitlegt, maar samenvalt met het moment dat je toelaat om even niets te hoeven.

Hoofdstukken van Nimbus het Wolkje

1. De Rugzak, de Lucht en het Begin
2. De Weg Onder de Voeten
3. De Lucht Wordt Zwaarder
4. Hoger dan de Lucht, Lager dan de Grond
5. De Regen Dag, De Rust Dag
6. De Ochtend van de Stilte
7. Wat Blijft Drijven
8. De Etappe van Stille Herhaling
9. De Keuze voor Rust
10. De Wind van Herhaling
11. Twee Paden, één Richting
12. Samen verder
13. De Lange Dag
14. De Weg naar
15. Go With the Flow
16. De Kunst van Samen
17. Stilstand als Begin
18. Langs de Maas
19. Een Dag Stilte in Venlo
20. De Keuze om te Blijven
21. De schapen
22. Weer op pad
23. De ochtend
24. De lange tocht naar Maastricht
25. Langzaam naar Maastricht
26. De aankomst
27. Geen Afscheid

Hoofdstuk 1 - De Rugzak, de Lucht en het Begin

Nog voordat de voeten de aarde raakten, begon de tocht. Niet buiten, maar binnen. In kamers waar de gordijnen langzaam open gingen en de stilte van de ochtend zich als een dekentje over de vloer legde.

De vrouw zat op haar bedrand. Ze was al wakker voordat de wekker ging, zoals dat soms gaat als iets groots begint. Niet omdat ze bang was, maar omdat haar lijf wist: vandaag is anders. Haar rugzak lag naast haar, half gevuld. De rits stond nog open, alsof de tas haar vroeg: “Weet je zeker dat dit is wat je meeneemt?”

Buiten dreef Nimbus.

Een wolk, zacht van vorm, met randen die soms een beetje trilden als hij te veel nadacht. Nimbus was geen gewone wolk. Hij was niet van de soort die buien maakte of schaduw strooide over de akkers. Hij was een kijkwolk. Een voelwolk. Een wolk die meedreef, maar ook meedacht – zonder woorden, zonder haast. Soms noemden andere wolken hem dromerig. Dat vond hij niet erg. Nimbus hield van kijken naar hoe mensen hun dag begonnen. Naar hoe dieren bewogen in de ochtend. Naar hoe de lucht zichzelf herschikte.

Hij hoorde bij de wolkenfamilie, met Cirra, Cumu en Stratta, maar hij was anders. Hij had geen behoefte om te donderen of te stormen. Hij wilde begrijpen.

En toch, soms moest het wel.

Ook Nimbus was deel van de lucht. Soms vroegen de anderen hem: “Kun jij vandaag zachtjes regenen, Nimbus? De aarde heeft dorst.” En dan liet hij los. Geen harde plens, maar zachte druppels, alsof hij de bladeren wilde kussen en de aarde wilde strelen. Niet omdat hij per se wilde, maar omdat hij wist: alles is verbonden. Zelfs een kijkwolk moet soms gewoon zijn werk doen.

En vandaag wilde hij vooral kijken. Begrijpen hoe het voelde om aan iets nieuws te beginnen.

Hij keek naar binnen, naar de huizen onder hem. Hij zag de vrouw haar spullen ordenen. Niet alleen haar sokken en haar regenas, maar ook haar gedachten. Die lagen

verspreid over haar bed, als pluisjes die je van een trui plukt. “Wat neem je mee?” fluisterde de ochtend. En de vrouw dacht na. Ze pakte haar sokken. Haar zonnebrand. Haar brood voor onderweg. Maar bovenop haar stapel lag iets anders. Een boek.

Nimbus het Wolkje – Omdenken • Rust • Veerkracht.

Ze had het besteld via internet, op een avond waarop haar hoofd overliep van zorgen. Ze had gedacht: misschien helpt het. Misschien is er iets zachters dan altijd maar doorrennen. En nu lag het bovenop haar kleding. Niet als ballast, maar als herinnering: aan zachtheid, aan omdenken, aan veerkracht die niet schreeuwt maar fluistert.

De man en zijn lijstje Kilometers verderop, in een andere kamer, zat de man op zijn eigen bedrand. Ook hij had een tas gepakt. Zijn lijstje lag op het nachtkastje, niet op papier maar in zijn hoofd. Hij had het duizend keer doorgenomen.

Powerbank – check.

Sokken – check.

Eten – check.

En dan, alsof hij zichzelf betrapte, legde hij ook een boek in zijn tas. Niet omdat dat op de lijst stond, maar omdat het voelde alsof hij het nodig had.

Nimbus het Wolkje – Omdenken • Rust • Veerkracht.

Hij had het gekocht, net als zij. Niet toevallig, maar omdat hij op een avond stil had gezeten achter zijn laptop en had gedacht: ik kan niet altijd alles oplossen met software. Soms moet ik iets anders installeren. In mijn hoofd.

Hij legde het boek onder zijn regenjas, tussen de pleisters en de kaarten. Niet als iets wat gelezen móét worden, maar als iets wat mee mocht.

En boven hen, hoog maar toch dichtbij, dreef Nimbus. Hij was niet zomaar een verzameling waterdruppels. Hij was een meebeweger. Een getuige van dagen. Hij hoorde de gedachten van de mensen niet in woorden, maar hij voelde hun bewegingen als rimpelingen in de lucht. Soms was hij klein, bijna doorzichtig. Soms iets dikker, als hij teveel indrukken opnam. Maar altijd zacht. Hij was er niet om de richting te wijzen. Niet om te zeggen wat goed of fout was. Hij was er om erbij te zijn. Om te drijven en te zien. Maar soms, heel soms, moest hij het wel doen. Regenen. Neerdalen. De wereld natmaken. Niet als straf, maar als deel van de kringloop. Hij deed het zacht, zodat het geen schrik werd maar een zegen. Vandaag hoefde dat niet. Vandaag mocht hij kijken. De vrouw deed haar voordeur open. De lucht rook naar ochtend. Naar iets wat net begonnen was. Ze zette haar eerste stap. Haar voeten raakten de stoep, haar adem gleed langs haar ribben naar beneden. Haar tas trok even aan haar schouders, maar dat voelde niet zwaar. Het was een gewicht dat klopte. Nimbus dreef

boven haar. Hij keek toe. Niet als iemand die ingrijpt, maar als iemand die getuige is van iets wat vanzelf gaat.

In de verte, in een andere stad, deed de man ook zijn deur open. Hij zou morgen vertrekken, maar in zijn hoofd begon de reis nu al. Hij voelde zijn voeten in zijn schoenen. Zijn vingers op de rits van zijn jas. Zijn adem in zijn borst.

De tocht is begonnen Nimbus dreef tussen hen in. Hij was geen gids, geen leider, geen oplossing voor hun vragen. Hij was een wolk, niet meer en niet minder. Maar hij wist: ik ben erbij. Boven de velden trokken de zwaluwen hun lijnen in de lucht. De thermiek was zacht vandaag. De wind had geen haast. De vrouw liep langs de rand van Pieterburen. Ze rook het zilte van de Waddenzee, ook al was die al ver achter haar. Haar stappen waren ritmisch, haar gedachten minder. Maar dat was goed. Niet alles hoeft meteen in balans te zijn. De man pakte zijn rugzak nog een keer vast, gewoon om te voelen hoe hij op zijn rug lag. Alsof hij alvast probeerde te wennen aan het onderweg zijn. En boven hen, tussen de schaduw en het licht, dreef Nimbus. Een kleine wolk die niets oploste maar wel alles zag. De stilte van het begin. Soms begint iets niet met een grote gebeurtenis, maar met een zacht moment. Met het dichtritsen van een tas. Met het kijken naar de lucht. Met het meenemen van een boek dat herinnert aan wat je bent vergeten. Omdenken. Rust. Veerkracht.

De eerste stap was gezet. De tocht was begonnen.

Hoofdstuk 2 – De Weg Onder de Voeten

De eerste nacht was voorbij. Niet omdat de tijd dat zei, maar omdat de lucht veranderde. Een nieuw soort licht kroop over de horizon. Een zacht grijs, alsof de dag nog even twijfelde of hij al echt wilde beginnen. Nimbus dreef boven het landschap. Hij had zichzelf dunner gemaakt in de nacht. Hij hield van die bijna-onzichtbare staat, waarin je niet stoort maar wel voelt.

Zijn familie dreef ook mee, ieder op hun eigen hoogte. Cirra, hoog in de lucht, flinterdun, bijna ijsig, had de sterren zien verdwijnen. Cumu, de bolle stapelwolk, had de dauw op de velden gezien. Stratta, laag bij de aarde, had als mist over de slootjes gehangen.

En Nimbus? Nimbus had gekeken naar de mensen.

De vrouw opende haar ogen. Geen wekker deze keer. Geen agenda die haar wakker duwde. Alleen haar eigen ademhaling, langzaam en diep. Ze lag in haar slaapzak. De lucht rook naar gras, naar natte aarde. Ze luisterde naar de stilte. Maar in die stilte zat van alles: het zachte knarsen van een slak over een blad, het vage tikken van dauwdruppels die vielen van een tak, het verre roepen van een merel die de ochtend begroette. Haar tas lag naast haar, gesloten maar niet zwaar. Het boek van Nimbus zat er nog in. Dat gaf rust.

Ze dacht aan haar werk. Aan de zorg. Aan hoe vaak ze was opgestaan met haast in haar hoofd. Vandaag niet. Vandaag hoefde ze alleen maar op te staan om te lopen.

De jongeman was nog thuis. Vandaag begon zijn tocht pas. Hij stond in zijn keuken en dronk thee zonder te scrollen. Zijn telefoon lag uit.

Dat was nieuw. Boven zijn hoofd dreef Nimbus, onzichtbaar maar aanwezig. Hij voelde hoe de man twijfelde. Niet aan het lopen zelf, maar aan het loslaten. Wat als iemand hem nodig had? Wat als er een storing was op zijn werk? Wat als hij niet bereikbaar was? Zijn rugzak stond in de gang. De deur was nog dicht, maar in zijn hoofd had hij hem al geopend. Hij ademde uit. Langzaam. Hij keek naar buiten. De lucht was grijs maar zacht. De soort grijs die niet drukt, maar draagt.

De wolkenfamilie praat Nimbus voelde zichzelf iets dikker worden. Niet zwaar, maar vol. Hij keek naar Cirra, hoog boven hem. "Waarom drijven wij eigenlijk altijd maar mee?" vroeg Nimbus. Cirra glimlachte, al kon je dat niet echt zien. Ze bewoog haar slierten iets naar links, zoals wolken doen als ze een punt willen maken. "We drijven niet zomaar mee," zei Cirra. "We houden de wereld in balans. We zijn schaduw als de zon te fel is. We zijn regen als de aarde dorst heeft. En soms zijn we er gewoon om te zijn." Cumu bromde zachtjes. "Ik hou van regenen," zei hij. "Lekker veel. Lekker dik." Stratta zuchtte. Zij lag nog laag over de velden.

“Ik hou van mist,” zei ze. “Dan verdwijnen de dingen even. Dat is ook een vorm van rust.” Nimbus dacht na. “Ik hou van kijken,” zei hij. “En van voelen hoe de mensen bewegen.” De eerste kilometers. De vrouw rolde haar slaapzak op. Ze dronk wat water, at een stuk brood. Geen haast. Haar voeten raakten de grond. Dat voelde anders dan thuis. Zachter. Alsof de aarde haar iets teruggaf. Ze begon te lopen. Langzaam eerst, haar spieren moesten nog wakker worden. Maar haar ademhaling vond al snel een ritme. De klapprozen langs de kant wiegden mee op de wind. Een paar koeien in de verte keken op, kauwden verder. Ze dacht aan haar tas. Of ze alles had. Of ze iets was vergeten. Maar eigenlijk dacht ze vooral: het is goed zo. Nimbus dreef boven haar. Hij liet zich wat lager zakken, niet om te storen, maar om dichterbij te zijn. Hij voelde haar gedachten, niet in woorden, maar in ritme. In de cadans van haar passen.

De man zet de eerste stap. Even verderop, kilometers zuidelijker, deed de man zijn voordeur open. Hij voelde de wind op zijn gezicht. Dat was anders dan airco. Echte wind heeft geen stekker. Hij tilde zijn rugzak op. Het boek van Nimbus zat bovenin, naast zijn regenjas. Hij voelde het tegen zijn rug drukken, als een zachte herinnering.

Hij zette zijn eerste stap. En daarna nog één. En toen nog één. De straat waarin hij woonde werd steeds kleiner in zijn gedachten. De servers, de schermen, de klanten die altijd iets vroegen – ze lagen achter hem. Voor hem lag het pad.

De lucht ademt mee. Nimbus dreef tussen hen in. Hij voelde de bewegingen van de vrouw in het noorden, de stappen van de man in het zuiden. Ze liepen nog apart, ieder in hun eigen tempo. Dat was goed. Zo hoort het bij het begin. Boven hen veranderde de lucht zachtjes. De wolkenfamilie bewoog mee.

Cirrocumulus fluisterde over thermiek. Altostratus spreidde zich uit, als een dunne deken. Stratocumulus schoof voor de zon, heel even maar, als een hand die zegt: rustig aan.

En Nimbus, hij was er gewoon. Niet groot, niet klein, maar precies genoeg. Hij voelde hoe de wereld bewoog zonder haast. De vrouw dacht aan thuis. Niet omdat ze terug wilde, maar omdat haar hoofd nog niet helemaal leeg was. Ze dacht aan de patiënten op haar werk. Aan de collega die altijd zei: “Zorg je ook een beetje voor jezelf?” Vandaag was dat zo. Vandaag was ze onderweg.

De man dacht aan zijn mailbox. Aan de updates die hij niet zou doen. Aan de foutmeldingen die hij niet zou oplossen. Maar hij dacht ook: misschien hoeft dat even niet. Misschien mag het stil zijn. De zon klom hoger. Niet snel, maar zeker. De zwaluwen vlogen hun patronen in de lucht. De mieren bouwden hun nesten in de berm. Een reiger stond stil in een sloot, zo stil dat hij bijna geen vogel meer leek maar een stuk van het landschap. Nimbus liet een paar druppels los. Niet omdat hij moest, maar omdat het goed voelde. Zachtjes.